

ublížití, neboť nesmí jen počítati s tím, že rodiče věnují dětem potřebnou péči, nýbrž i s dětským nerozumem, který může lehce zavinit, že děti se dostanou přes péči rodičů do nebezpečné blízkosti psa, ba měl pamatovati i na to, že dohled rodičů může někdy selhati, ať vinou rodičů, či bez jejich viny. Chovatel psa nemůže se sebe svaliti odpovědnost poukazem na nedostatek dohledu nad dětmi, nýbrž má zameziti dětem přístup ke psu, což se může státi různým způsobem, na př. nějakou ohradou nebo umístěním psa do zvláštní místnosti aneb konečně tím, že se dá psu náhubek. Proto odvolací soud uznává v souhlasu se soudem nalézacím, že je tu zavinění na straně žalovaného, jakož i příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a poškozením žalobce.

Odvolatel se snaží dovoditi, že nehodu zavinila matka žalobcova nedostatečným dozorem nad poraněným dítětem. Než první soud správně uznal, že tato námitka nemá význam pro poměr žalovaného k žalobci, ježto žalovaný ručí i pro případ spoluzavinění matky dítěte za všechnu škodu solidárně.

Ad b). Nelze přisvědčiti ani názoru odvolatelovu, že žádání žalobcovo jest neurčité a že první soud rozhodl ultra petitem. Žalobce žádal 15.000 Kč za bolestné, porušení nervové soustavy, zohyzdění a znetvoření obličeje a jiné útraty. Jest ovšem pravda, že toto žádání zvlášť nespecifikoval; avšak z toho ještě nevyplývá, že by petitem nevyhovovalo ustanovení § 226 c. ř. s., podle kterého má žaloba obsahovati určitou žádost; vždyť žalobce určil ciferně svoji žádost, žádaje 15.000 Kč. Když pak první soud uznal, že žalobce má nárok jen na bolestné, nepotřeboval ke svému rozhodnutí specifikaci a také nerozhodl ultra petitem, neboť přisoudil toto bolestné v rámci celkového žádání. Nelze souhlasiti s názorem, že není patrné z obsahu žaloby, zda žalobce požadoval částku 5014 Kč jménem bolestného; takový výklad není odůvodněn pravidly ani gramatickými ani logickými. Ze stylisace žalobního petitu i z kontextu žaloby vyplývá naopak, že žalobce žádá 15.000 Kč jménem bolestného v širším slova smyslu, což stačí.

(Rozhodnutí ze dne 6. září 1935, Co VII 70/35.)

3. Z á k o n n á d o m n ě n k a p o d l e § 19, o d s t. 3. s m ě n. z., že směnečník, který se podepíše beze vší výhrady na přední straně směnky, platí za přijatele, se nedá vyvracetí důkazem, že podle ujednání se měl podepsati jako směnečný rukojmí.

Z důvodů odvolacího soudu:

Odvolací soud přejímá zjištění, že žalovaná v čase, kdy podepisovala zažalovanou směnku, byla na ní uvedena v adrese. Poněvadž podle toho byla směnečníkem a podepsala směnku beze vší výhrady na přední straně, platí vzhledem k předpisu § 19, odst. 3. směn. zák. za přijatelku. Tato zákonná domněnka se nedá vyvracetí dokazováním, že se žalovaná měla podle ujednání po-

depsati jako směnečná ručitelka (viz Rouček, str. 123) a není tedy vlastně ani třeba uvažovati o tom, jak se má věc se zjištěním, že žalovaná svůj rukojemský závazek »obecnoprávní« měla vyjádřiti jako směnečná přijatelka. Jen se podotýká, že tu jde ve skutečnosti o právní úsudek prvního soudu, který však jest v souhlase se zjištěným ujednáním mezi manželem žalované a inž. P., že žalovaná podepíše směnku jako rukojmí a plátkyně; neboť ujednání to se nedá nikterak pokládati za úmluvu o převzetí směnečného rukojemství, nýbrž jen tak, že se žalovaná měla podepsati takovým způsobem, aby ručila směnečně ve stejném rozsahu jako pro obor občanského zákona podle § 1357 o. z. o. rukojmí a plátce, t. j. spoludlužnice, čehož mohlo býti dosaženo právě toliko podpisem jako přijatelka.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1935, Co VII 298/35.)

4. Omezení závazku rukojemského jen na určitý čas (§ 1363 o. z. o.) — padne-li konec lhůty na neděli, lhůta se neprodlužuje.

Z důvodů odvolacího soudu:

Záruční listinou se dostalo žalobkyni zajištění dluhu uvedené firmy. Podle § 1344 o. z. o. se může třetí osoba zavázati věřiteli za dlužníka trojím způsobem: buď převezme dluh jako samoplátce nebo přistoupí k závazku jako spoludlužník, aneb se zaváže, že věřitele uspokojí v případě, že hlavní dlužník nesplní svůj závazek.

Není pochyby, že mezi žalobkyní a žalovanou jde o třetí z uvedených případů a tedy o rukojemství ve vlastním smyslu (§ 1346 o. z. o.), o kterém se ustanovuje v § 1355 o. z. o., že může býti uplatněno nastupování na rukojmího zpravidla teprve tehdy, když hlavní dlužník nesplnil svůj závazek, ač byl věřitelem upomenut soudně nebo mimosoudně.

V souzeném případě však jde o rukojemství obchodní, což způsobuje podle čl. 281, odst. 2 obch. zák., že stačilo, aby se žalobkyně přímo, t. j. s pomínutím hlavního dlužníka, obrátila na žalovanou a na ní žádala zaplacení dluhu. Pokud se týče otázky, kdy tak žalobkyně měla učiniti, jest ustanoveno v záruční listině, že její platnost se končí dnem 1. července 1934, a platí tu tedy předpis § 1363 o. z. o., že rukojmí, zavázal-li se jen na určitý čas, ručí jen po tento čas.

Co znamená slovo »ručí«, vysvítá z uvedených již předpisů §§ 1346, 1355 o. z. o. a čl. 281 obch. zák.: rukojmí bude povinen zaplatiti správný a splatný závazek hlavního dlužníka, bude-li upomenut o zaplacení, ale toto upomenutí, ježto jest nezbytnou podmínkou účinnosti jeho ručení, se musí státi tam, kde jest rukojemství omezeno na určitý čas, v tomto čase.

Odvolatelka sice míní, že tento výklad nevyplývá ze zákona a že druhá věta § 1363 o. z. o. naopak znamená, že rukojmí ručí pouze za závazky, které vznikly v čase, na který se zaručil. Než